

Sag C-16/06 P

Les Éditions Albert René Sàrl

mod

**Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked
(Varemærker og Design) (KHIM)**

»Appel — EF-varemærker — forordning (EF) nr. 40/94 — artikel 8 og 63 — ordmærket MOBILIX — indsigelse rejst af indehaveren af EF-ordmærket og det nationale ordmærke OBELIX — delvis forkastelse af indsigelsen — reformatio in pejus — »opvejningsteorien« — ændring af sagens genstand — dokumenter vedlagt som bilag til stævningen for Retten som nyt bevis«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat V. Trstenjak fremsat den 29. november

2007 I - 10058

Domstolens dom (Første Afdeling) af 18. december 2008 I - 10093

Sammendrag af dom

1. *EF-varemærker — klagesag — sag ved Fællesskabets retsinstanser — Rettens kompetence — prøvelse af lovligheden af appelkamrenes afgørelser (Rådets forordning nr. 40/94, art. 63)*
2. *EF-varemærker — definition på og erhvervelse af et EF-varemærke — relative registreringshindringer — indsigelse rejst af indehaveren af et identisk eller lignende ældre*

varemærke, der er registreret for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art — risiko for forveksling med det ældre varemærke

[Rådets forordning nr. 40/94, art. 8, stk. 1, litra b)]

3. *Appel — anbringender — urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder og af beviserne — afvisning — Domstolens prøvelse af vurderingen af de faktiske omstændigheder og beviserne — udelukket, medmindre de er gengivet forkert*

(Art. 225, stk. 1, EF; statuten for Domstolen, art. 58, stk. 1)

4. *EF-varemærker — definition på og erhvervelse af et EF-varemærke — relative registreringshindringer — indsigelse rejst af indehaveren af et identisk eller lignende ældre varemærke, der er registreret for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art — risiko for forveksling med det ældre varemærke*

[Rådets forordning nr. 40/94, art. 8, stk. 1, litra b)]

5. *EF-varemærker — definition på og erhvervelse af et EF-varemærke — relative registreringshindringer — indsigelse rejst af indehaveren af et identisk eller lignende ældre varemærke, der er registreret for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art — risiko for forveksling med det ældre varemærke*

[Rådets forordning nr. 40/94, art. 8, stk. 1, litra b)]

6. *Appel — anbringender — den blotte gentagelse af de anbringender og argumenter, der blev fremført for Retten — manglende identifikation af den påberåbte retlige fejl — afvisning*

[Art. 225 EF; statuten for Domstolen, art. 58, stk. 1; Domstolens procesreglement, art. 112, stk. 1, første afsnit, litra c)]

7. *EF-varemærker — klagesag — sag ved Fællesskabets retsinstanser — Rettens kompetence — prøvelse af lovligheden af appelkamrenes afgørelser*

(Rådets forordning nr. 40/94, art. 61, stk. 2, art. 62, stk. 2, art. 63, og art. 74, stk. 2, samt art. 76)

1. Inden for grænserne af artikel 63 i forordning nr. 40/94 om EF-varemærker, sådan som den er blevet fortolket af Domstolen, kan Retten foretage en fuldstændig efterprøvelse af lovligheden af en afgørelse truffet af appelkamrene ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) og om fornødent efterprøve, om disse har foretaget en korrekt retlig kvalifikation af de faktiske forhold i sagen, eller om bedømmelsen af de faktiske forhold, der blev forelagt kamrene, er behæftet med fejl. Såfremt en

part rejser tvivl om appelkammerets bedømmelse af risikoen for forveksling i henhold til princippet om den indbyrdes afhængighed mellem de faktorer, der tages i betragtning, og især ligheden mellem varemærkerne og ligheden mellem de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af varemærkerne, er Retten kompetent til at foretage en undersøgelse af den vurdering, som appelkammeret har foretaget af ligheden mellem de omtvistede tegn. Når Retten skal bedømme lovligheden af en afgørelse truffet af et af Harmoniserings-

kontorets appelkamre, er den nemlig ikke bundet af en fejlagtig bedømmelse, som appelkammeret har foretaget af de faktiske omstændigheder, for så vidt som bedømmelsen indgår i den konklusion, hvis lovlighed anfægtes ved Retten.

Retten begår således ikke en retlig fejl ved at foretage en sammenligning af varerne og tjenesteydelserne uden med henblik herpå at lægge til grund, at de omtvistede varemærker er identiske, og at det ældre varemærke har særpræg.

(jf. præmis 39, 47 og 48)

(jf. præmis 64, 65 og 67)

2. Den adskillelsesevne, der er forbundet med det ældre varemærke, og navnlig dets renom­mé, skal tages i betragtning ved bedømmelsen af, om ligheden mellem varerne eller tjenesteydelserne, der er omfattet af det ældre varemærke og det ansøgte varemærke, er tilstrækkelig til at fremkalde risiko for forveksling i henhold til artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 om EF-varemærker.

3. I overensstemmelse med artikel 225, stk. 1, EF og artikel 58, stk. 1, i statutt­en for Domstolen er appel begrænset til retsspørgsmål. Det er derfor alene Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder såvel som til at vurdere beviserne. Bedømmelsen af disse faktiske omstændigheder og beviser er således ikke et retsspørgsmål, der som sådan kan efterprøves af Domstolen under en appelsag, medmindre disse omstændigheder og beviser er blevet urigtigt gengivet. En sådan urigtig gengivelse skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne.

Der skal ved vurderingen af, om varerne eller tjenesteydelserne er af samme eller lignende art, imidlertid tages hensyn til alle de relevante faktorer, der kendetegner forbindelsen mellem varerne eller tjenesteydelserne. Disse faktorer omfatter navnlig deres art, deres anvendelsesformål og benyttelsen af dem, samt om de er i et konkurrenceforhold eller supplerer hinanden.

(jf. præmis 68 og 69)

4. I henhold til artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 om EF-varemærker indebærer helhedsvurderingen af risikoen for forveksling, at de begrebsmæssige forskelle mellem to tegn kan opveje de fonetiske og visuelle ligheder mellem dem, hvis mindst et af tegnene, fra den relevante kundekreds' synsvinkel, har en klar og bestemt betydning, som denne kundekreds uden videre kan forstå.
6. Såfremt appellantens bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af fællesskabsretten, kan disse retsspørgsmål diskuteres på ny under en appelsag. Hvis en appellant nemlig ikke kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede havde været fremført for Retten, ville appelproceduren blive berøvet en del af sin mening.

(jf. præmis 98)

5. Det er i den situation, hvor indsigelsen er baseret på tilstedeværelsen af flere varemærker, der frembyder fælles karaktertræk, som gør det muligt at betragte dem som en del af den samme »familie« eller »serie« af varemærker, at der ved bedømmelsen af risikoen for forveksling i henhold til artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 om EF-varemærker skal tages hensyn til den omstændighed, at når der er tale om en familie eller serie af varemærker, består risikoen for forveksling nærmere bestemt i, at forbrugeren kan tage fejl med hensyn til herkomsten eller oprindelsen af de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af det varemærke, som er søgt registreret, og med urette antage, at dette varemærke udgør en del af denne familie eller serie af varemærker.

(jf. præmis 110 og 111)

(jf. præmis 101)

Det følger imidlertid af artikel 225 EF og artikel 58, stk. 1, i statuten for Domstolen samt artikel 112, stk. 1, første afsnit, litra c), i Domstolens procesreglement, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt angive de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand. Dette krav er ikke opfyldt, når appelskriftet — endog uden at indeholde en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, den appellerede dom angiveligt er behæftet med — blot gentager eller ordret gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten.

7. En sag, der indbringes for Retten, har til formål at få efterprøvet lovligheden af afgørelserne truffet af appelkamrene ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i henhold

til artikel 63 i forordning nr. 40/94 om EF-varemærker. Det følger af denne bestemmelse, at faktiske omstændigheder, der ikke er påberåbt af parterne ved Harmoniseringskontorets instanser, ikke kan påberåbes i forbindelse med et søgsmål, der indbringes for Retten.

Det følger ligeledes af bestemmelsen, at Retten ikke kan undersøge de faktiske omstændigheder igen i lyset af de beviser, der forelægges denne for første gang. Lovligheden af en afgørelse truffet af et appelkammer ved Harmoniseringskontoret må således vurderes på grundlag af de oplysninger, der forelå for appelkammeret på det tidspunkt, hvor det traf afgørelsen.

Det følger i den forbindelse af artikel 61, stk. 2, og af artikel 76 i forordning nr. 40/94, at med henblik på behandling af realiteten i den klage, der er indbragt for appelkammeret, opfordrer appelkammeret om fornødent parterne til inden for en af kammeret fastsat frist at fremkomme med deres bemærkninger til dets meddelelser, og at det ligeledes kan træffe afgørelse om bevisoptagelse, herunder om fremlæggelse af dokumenter og bevis-

midler. Artikel 62, stk. 2, i forordning nr. 40/94 præciserer, at hvis appelkammeret hjemviser sagen til videre behandling i den afdeling, der har truffet den pågældende afgørelse, er denne afdeling bundet af præmisserne og konklusionerne i appelkammerets afgørelse, »såfremt de faktiske omstændigheder er uforandrede«. Sådanne bestemmelser bekræfter muligheden for, at den faktuelle baggrund kan blive udvidet igennem de forskellige stadier i sagens forløb ved Harmoniseringskontoret. En appellant kan derfor ikke påberåbe sig en utilstrækkelig adgang til at forelægge bevismidler for Harmoniseringskontoret.

Desuden bestemmer artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94, at Harmoniseringskontoret kan se bort fra kendsgerninger og beviser, som ikke er påberåbt eller fremført rettidigt af de pågældende parter. De beviser, der aldrig har været forelagt Harmoniseringskontoret, er imidlertid under alle omstændigheder ikke forelagt rettidigt og kan ikke udgøre et kriterium for lovligheden af appelkammerets afgørelse.

(jf. præmis 136-141 og 143)